

til, nemlig det Stød, som vælter det gamle, raadne Træ, og jeg synes, at Situationen netop er der i dette Øjeblik, inden Likvidationskomiteen har gjort sit Arbejde færdigt. Jeg tror, at et Ord fra den Side, fra en københavnsk Repræsentant, en konservativ Politiker, maaske kunde have været det afgørende Stød. Det var det, jeg savnede. Nu vel, det ærede Medlem siger, at han ikke har glemte den Sag, og naar han siger det, tvivler jeg ikke derom.

Jeg vil til Slutning kun sige, at hvad der foranledigede mine Udtalelser i Begyndelsen af min Tale, var maaske ogsaa noget det ærede Medlems Udtalelse forleden om, at naar han nu saa tilbage paa Advokat Winther-Affæren, maatte han erkende, at nu var han bleven fornuftigere. Jeg var derfor bange for, at det ærede Medlem ogsaa i samme Forstand var bleven fornuftigere i Privatbank-Affæren. Jeg har ikke det mindste imod, at det ærede Medlem bliver fornuftigere, og at han, som ellers plejer at spøge saa muntert, er bleven gravalvorlig. Det glæder mig i høj Grad og vil sikkert glæde den højtærede Finansminister. Men fornuftig i den Forstand, at han taber Evnen til at forarges, vilde jeg nødig have, han skulde blive, og det staar han som Medlem af et konservativt Parti i højeste Grad i Fare for. Derfor har jeg mindet ham om, at han skulde vogte sig for den Fare at blive fornuftigere, d. v. s. smelte sammen, tabe sine Hænders Frihed, skulle marchere om med bundne Hænder i Stedet for med de frie Hænder, han dog har gjort Tilløb til at bruge. Men, som sagt, al Respekt for det ærede Medlems Arbejde, og gid det maa blive fortsat med samme Kraft som tidligere.

Formanden: Det ærede Medlem havde Ordet for en kort Bemærkning, men det blev en meget lang kort Bemærkning.

P. T. Nielsen: Jeg forstod det saaledes, at den højtærede Konseilspræsident rettede sin Bemærkning til mig. Men det var der ingen Grund til, for det var ikke mig, som krævede, at Den sjællandske Bondestands Sparekasse skulde under kriminel Undersøgelse. Tværtimod, jeg hævdede netop, at jeg ikke mente, der var Grund til nogen kriminel Undersøgelse overfor Den sjællandske Bondestands Sparekasse og altsaa heller ikke hverken overfor den forrige Landbrugsminister, Ole Hansen, eller overfor den nuværende Landbrugsminister. Den højtærede Konseilspræsidents Udtalelser burde være rettede til det ærede

Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borbjerg), for det var ham, som rejste dette Krav. Jeg ønsker dog at fastslaa, at det ikke er mig, som har rejst dette Krav.

Jeg er glad ved, at de Forhør, som endnu ikke ere offentliggjorte, ville blive offentliggjorte. Jeg tror, det er heldigt for alle Parter, at der kommer fuldt Lys over disse Forhold, og jeg takker den højtærede Konseilspræsident for hans Tilsagn om, at disse Forhør skulde blive offentliggjorte.

Birek: Til det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borbjerg) vil jeg sige, at naar jeg kun har savet det raadne Træ trekvart over, som det ærede Medlem udtrykte sig, er det simpelt hen, fordi jeg til Resten ingen Sav har. Jeg har ikke i dette Øjeblik Midler til at gøre det, og det er, synes jeg, en tilstrækkelig god Grund for mig til at lade være. Derfor var det, jeg forleden af den højtærede Finansminister udbad mig at maatte se Forholdene mellem Privatbanken og Detailhandlerbanken, som de have udviklet sig efter Januar 1908. Jeg mener, at der formentlig der vil være Stof for mig til Bedømmelse af, hvorvidt Privatbankens Forhold have været, som de skulde være overfor Statskassen i de sidste 2 Aar. Naar jeg mener, at jeg er fuldstændig afmægtig paa det Punkt, hvorfor skal jeg saa tale om denne Sag? Saa sagde det ærede Medlem, at jeg var bleven træt eller „fornuftig“. Ja, det er maaske nødvendigt for mig personlig at blive noget fornuftig, og jeg skal sige hvorfor. Jeg har gennemgaaet min 6 Aars Rigsdagsgerning og mit Arbejde, lige fra Hypotekbankforslaget blev fremlagt til mit Arbejde med Hensyn til Nationalbankens Oktroj osv., og jeg maa tilstaa, at jeg har sjældent gjort saa meget Arbejde med saa ringe et Resultat. Alt er, som det var. Vi ere ikke en Gang naaede videre, end at Departementschef Schlichtkrull, der, formentlig efter Vilhelm Lassens Død, kom ind i Privatbanken som Bankraadsmedlem, sidder der ganske rolig endnu. Derfor, naar jeg ikke ved, at jeg kan fælde den vedkommende saa afgjort, at han ikke rejser sig igen, er jeg maaske bleven saa fornuftig og skeptisk, som jeg burde være efter min Alder, at jeg siger: Hvad kan det nytte?

Formanden: Jeg skal her afbryde Forhandlingerne for i Dag.